

## SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, a 18 de desembre de 2006.

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M.I. Sr. Jean Louis VUILLEMIN, i els magistrats M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, i M.I. Eulàlia AMAT LLARI.-

### ANTECEDENTS DE FET

I.- La representació processal de la mercantil C.F. SA va interposar demanda, de data 20-9-2005, envers la mercantil PRODUCTES DE CONSUM REUS, S.L., segons la qual sol·licitava la condemna de la defenent al pagament de la quantitat de 5.312,38 Euros, amb més els interessos legals i la imposició de costes processals. La representació processal de la mercantil defenent es va oposar a la demanda, segons escrit de data 4-10-2005, i va demanar que es desestimés la demanda i s'imposessin a la part agent les costes processals.

II.- L'Honorable Batlle va dictar sentència, de data 13-6-2006, en la qual establí el que segueix: "DECIDEIX Que estimant la demanda de la part actora, ha de condemnar i condemna a la societat PRODUCTES DE C.R. SL a pagar a la societat C.F. SA, l'import de 5.312,38.- euros, més els interessos legals a partir de la data de

**TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA**  
Sala Civil

contesta a la demanda, fent imposició de costes a la part defenent, inclosos els honoraris d'advocat i de procurador".

III.- La representació processal de la mercantil defenent vas formular recurs contra la sentència d'instància i, en data 15-9-2006, va presentar llur escrit de conclusions en el que, d'acord amb els arguments continguts en el mateix, demanava la revocació de la sentència. Per el contrari, la representació processal de la part agent va presentar llur escrit de contesta a les conclusions, en data 9-10-2006, i va sol·licitar que es confirmés la sentència d'instància, amb imposició de les costes processals a la part recurrent.

Ha actuat com a magistrat ponent el Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY.

## FONAMENTS DE DRET

I.- La part recurrent fonamenta el seu recurs en la infracció del principi dispositiu i d'aportació de part en la prova acordada per a millor proveir en relació a la providència de 23 de gener de 2006, tota vegada que considera que les diligències per a millor proveir s'han de limitar a complementar l'activitat probatòria de les parts, però no poden substituir-la, com ho posa de manifest la jurisprudència del Tribunal Superior i, en concret d'aquesta Sala, que es cita en el recurs. També manifesta que la Sala ha vulnerat el principi de l'onus probandi i, per tant, el principi d'igualtat deixant en indefensió a una de les parts litigants. En segon terme, entén que la pràctica de la prova no s'ajusta a allò que es va acordar en la diligència de 23-1-2006, tota vegada que la declaració del testimoni es trobava connectada a l'aportació dels documents al procés. En tercer terme, entén que s'ha infringit l'article 14 del Decret sobre el procediment abreuja, atès que la prova per a millor proveir fou acordada fora de termini. I, en darrer terme, posa en relleu que la pràctica de les proves per a millor proveir ha vulnerat el principi d'immediació, publicitat i contradicció.

**TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA**  
Sala Civil

II.- Els al·legats relatius a la infracció de l'article 14 del Decret sobre el procediment abreujat i en relació a la infracció del principi dispositiu i d'igualtat, amb la gènesi d'indefensió a la part recurrent, han de ser refusats. En efecte, si bé és cert que l'article 14 de l'esmentat Decret determina que les diligències per a millor proveir s'han d'acordar en el termini de 15 dies i que en el cas que ens ocupa l'Honorable Batlle va dictar providència, de data 23 de gener de 2006, per la qual acordava les diligències per a millor proveir, consistents en documentals i testifical, i que el plet va restar clos per a dictar sentència en data 6 de desembre de 2005, aquesta superació del termini, atès que no genera preclusió, no comporta una situació de limitació o menyscapte del drets de defensa de la part recurrent i, per consegüent, no s'ha de donar lloc al present motiu o greuge del recurs, tota vegada que la referida dilació no pot ésser conceptuada com a indeguda i molt menys com a generadora d'una restricció del dret a la defensa de la part que ara impugna la sentència.

I en relació a la funció que compleixen les diligències per a millor proveir, aquesta Sala comparteix amb el recurrent la doctrina que emana de les diferents resolucions d'aquesta Sala, segons la qual les diligències per a millor proveir no es poden orientar a suplir les deficiències en les quals incorren les parts litigants i que tampoc poden suplir o substituir la seva activitat probatòria, de manera que les referides diligències han de ser enteses com un complement a l'activitat probatòria que el jutjador o Tribunal poden emprar quan del material probatori que es trobi al procés restin extrems sense prova o amb prova insuficient i sobre els quals es forma la convicció del jutjador.

En aquest ordre d'idees no es pot entendre que el jutjador hagi substituït l'activitat probatòria de la part agent, sinó que només l'ha complementat en relació a un dels extrems necessaris per a dictar sentència. En efecte, la resolució dictada no descansa solament en la prova testifical de qui va fer el lliurament de la mercaderia, sinó que com s'extreu de la pròpia sentència, el lliurament de la mercaderia resulta de l'existència de la factura, del certificat de la duana que prova l'entrada de la mercaderia a Andorra, de l'albarà de lliurament i, en darrer terme, de la corroboració

**TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA**  
Sala Civil

d'aquests extrems per la pràctica de la prova testifical. Per consegüent, no es pot compartir l'argument que la jutjadora d'instància ha vulnerat la distribució de l'onus probandi i ha emprat les diligències per a millor proveir com un mecanisme per a suplir la deficient activitat probatòria de la part agent, sinó que la testifical ha corroborat els extrems que es derivaven de la prova documental que es trobava ja aportada a les actuacions.

Així mateix, s'ha d'afegir que, per tant, tampoc s'ha produït cap vulneració del principi d'igualtat que hagi generat indefensió, tota vegada que, com s'ha argumentat, no existeix infracció de la distribució de la càrrega probatòria i les diligències per a millor proveir s'han emprat en consonància amb la funció que és pròpia a les mateixes.

III.- I, en darrer terme, esdevé oportú analitzar les dues darreres al·legacions del recurrent. Segons la primera d'elles, la prova testifical no s'hauria d'haver practicat perquè la mateixa es trobava subordinada a l'aportació de la prova documental també acordada en la diligència per a millor proveir. Aquest extrem ja ha estat resolt per la sentència en el seu considerant II i aquesta Sala ha de mantenir la mateixa resposta. En efecte, l'exigència de practicar la prova testifical una vegada hagin estat aportats els documents si bé solament significa la fixació d'un criteri cronològic, no podria tampoc evitar la pràctica de la prova testifical, ni des de l'òptica de l'argumentació del recurrent, en relació a aquells extrems sobre els quals el testimoni pugui manifestar el seu coneixement en funció de les circumstàncies concretes que li han permès obtenir el mateix. I, aleshores, s'ha d'entendre que no es pot des d'aquest punt de vista sustentar amb èxit la nul·litat d'una prova testifical practicada a les actuacions.

I, pel que es refereix al a vulneració del principi d'immediació, contradicció i publicitat, respecte de la prova testifical, s'ha de posar de manifest que, finalitzat el període de pràctica de la prova, la pràctica de la prova si bé es va adequar al principi d'immediació, es va realitzar sense permetre la intervenció de les parts, la qual cosa significa la vulneració del dret de les parts a presenciar les proves que es practiquin en el procés en el qual són parts i a

**TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA**  
Sala Civil

intervenir en les mateixes si així es preveu per a la concreta diligència de prova. Conseqüentment, al no haver permès l'accés de les parts a l'esmentada prova testifical, s'escau, en ares de salvaguardar el dret a la defensa i a la jurisdicció contemplat a l'article 10 C.A., declarar la nul·litat de les actuacions i retrotraure les mateixes fins el moment anterior a la pràctica de la referida testifical, la qual s'haurà de practicar convocant a les parts a la mateixa i en audiència pública.

IV.- L'èxit parcial del recurs justifica que no s'escaigui procedir a efectuar imposició de les costes d'aquesta alçada.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

**DECIDIM**

DECLARAR la nul·litat d'actuacions del present procediment i retrotraure les mateixes fins el moment de la prova testifical per a millor proveir, de manera que caldrà convocar a les parts litigants a la seva pràctica i celebrar-la en audiència pública. S'escau mantenir les actuacions que no es vegin afectades per l'esmentada nul·litat, en ares al principi de conservació dels actes processals. No procedeix imposar les costes d'aquesta alçada.

Així per aquesta nostra sentència, de la qual en serà tramès testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-

I llegida, la firmen, del que en dono fe.